אמאי אמר בסוטה (דף ז.)

"דאם בא עליה בעלה בדרך לוקה

מיוי"ל דלחומרא עשה הכתוב ספק

כודאי כדפרישית לעיל: הויה ואישו'

בתיב בה. פי׳ נקונטרס דההוא

ענינא במחזיר גרושתו כתיב ותימה

דפשיטא דבמחזיר גרושתו איירי קרא

ואפילו רבנן לא פליגי ונראה לרשב"א

לפרש דהויה ואישות כתיב בה פירוש

אוהוטמאה דכתיב לא יוכל בעלה

הראשון אשר שלחה לשוב לקחתה

להיות לו לאשה אחרי אשר הוטמאה

אלמא במחזיר גרושתו איירי דאחרי

אשר הוטמאה אלהיות לו לאשה קאי

דבסוטה לא שייך הויה ואישות שהרי לא גירשה מעולם: צרתה מהו.

היא גופה לא מיבעי ליה דלר' יוסי

בן כיפר ודאי פטורה מן החלילה ומן

הייבום דטומאה כתיב בה כעריות

ולרבנן נמי היא גופה פשיטא דחוללת

ולא מתייבמת דאפי׳ אם תמצא לומר

כיון דאיתעקר איתעקר אינה מתייבמת

מק"ו דהשתא במותר לה נאסרה

באסור לה לא כ"ש ואת"ל נמי דאין

מקרא יוצא מידי פשוטו אין לפוטרה

מן החליצה כיון דעיקר קרא דטומאה

בסוטה כתיב ולא במחזיר גרושתו

משום דלא מסתברא למיקרי טומאה

נישואי גרושה כדפרישית לעיל וכן

משמע לקמן דקאמר אלא או היא או

לרתה חוללת ובעי למיפשט דלרבנן

אין מקרא יולא מידי פשוטו ואפילו

הכי אין פוטרתה מחליצה כדפרישית

אבל נרתה בעי לר' יוסי בן כיפר

אם פטורה מן החלינה או אפילו

מתייבמת ולרבנן בעי אי מתייבמת

דפשיטא 🛈 ליה דלא אלים קל וחומר

למידחי לרה או חוללת ולא מתייבמת

משום דאין מקרא יוצא מידי פשוטו:

אמר דיה תניתוה. למיפשט בעיה

קמייתא הוא דאתא דלאיכא דאמרי

דפשיטא ליה לרבנן כיון דאיתעקר

איתעקר איכא למימר דאתיא °כרבנן:

אן היא או צרתה. אע״ג דחלילה

פסולה לריך לחזור [על כל האחין]י

היינו דוקא כגון חלך לאחיות דלא

נפטרו לרות וכן חלץ לבעלת הגט לא

נפטרה לרה דהורע הזיקה וקלשה

לה אבל בשאר דוכתי דאע"ג דאסורה

להתייבם כיון שהזיקה °שלימה פוטרת:

לאן תרוצי קא מתרצת לה תריץ

הבי. מימה במאי מתרץ לה דאע"ג דבעי למימר או היא או לרתה שייך

למיתני שפיר היא ולרתה כמו שחלץ

ועשה בה מאמר ובפ' נערה בנדרים

(דף סו:) דקתני אביה ובעלה מפירין

נדריה איצטריך למתני סיפא הפר

האב ולא הפר הבעל הפר הבעל ולא

הפר האב אין מופר דלא תימא

לרבות סומה שנסתרה. וא"ת והיכי מפקי רנגן קרא מפשטיה

להו למיקרי טומאה לנישואי גרושה כיון דבעילתה היתר היא:

מאי נסתרה נבעלה. וא"ת וכיון דלא כתיב לאו בסוטה ספק

דפשטיה דקרא במחזיר גרושתו כתיב וי"ל דלא מסתבר

יג. [ודף סה: ברכות יא: פסחים ג. יומא עה. לקמן

הג. גיטיו עו: פ: ב"מ לא.

קנ. ג'שן פו פי פי מנורה ל.], סנהדרין נד. תמורה ל.], ג) קידושין עז. [לקמן מד: נדה ע.], ד) [שבת סג. לקמן

כד.], ה) לקמן מד., ו) לקמן יב. מד. נג., ו) [לקמן קט.], ה) רש"ל, ט) [סוטה ו.],

י) [דף ה:], ל) [דברים כד], () [שם], מ) [ועי' תום'

סוטה כת. ד"ה מה ת"לן,

ט לקמן כו: נא:, ס) [לקמן

גליון הש"ם

גם' ראמרי' ק"ו כו'. עיין לקמן פד ע"ב תד"ה שייר

פלוע דכא: תום' ד"ה מאי

עיין לקמן סט ע"א תד"ה כי תסיה: ד"ה א"ל וכו'

ברבגן. עי׳ לקמן לה ע״ב וד״ה כ״ע לא פליגי:

תד"ה כ"ע לא פליגי: ד"ה או היא וכו' שלימה

מד"ה וחלינה פסולה:

הגהות הב"ח

(מ) גם' מיעט רחמנה היא

היא תועבה: (ב) שם

במותר לה נאסרה באסור

לה: (ג) רש"י ד"ה מ"ע הויה וכו' באומה אשה הנאסרה: (ד) ד"ה ואי

משום וכו׳ לכהונה הס"ד ואח"כ נ"ל ד"ה אין מקרא יוצא מידי

מחזיר גרושתו וכיון

. דכתיב בה טומאה

דכתיב בה טומאה צרתה כמותה או דלמא כיון דאיעקר איעקר

דכיון דדרשינן להאי אחרי אשר הוטמאה

לסוטה איעקר ליה ממחזיר גרושתו ולא

הוי צרתה אסורה לייבם הק"ד: (ה) ד"ה פסולה וכו' וכשרה לכל העולם כל"ל וחיבת לעלתה העולם כל"ל וחיבת לעלתה

נמחק: (ו) ד"ה במותר לה

דלא אלים:

כגון נעלה: (1) תום'

היטב שם ומלוה להסביר],

מא א מיי פי״א מהלי גירושין הלכי יב סמג

י סעיף א: מב ב ג מיי׳ שם הלכי יד סמג עשין מח: מג ד מיי פט"ו מהלי מג ד מיי פט"ו מהלי אסורי ביאה הלכה ב

סמג לאוין קיז: סמג לאוין קיז: בזד ה מייי פ"א מהלכוי יבוס הלכה י סמג עשין נא טוש"ע אה"ע סימן קסא סעיף ב: מה ו מי" שם פ"ו הלכה :ה"ע סימן קעד סעיף ב

תורה אור השלם ו. לא יוּכַל בַּעְלָה הָרְאשׁוֹן אֲשֶׁר שִׁלְחָה לְשׁוּב לְקַחְתָה לְהִיוֹת לוֹ יְלָאשָׁה אָחֲרֵי אֲשֶׁר הָטַפָּאָה כִּי תוֹעֵבָה הִוֹא הָטַפָּאָה כִּי תוֹעֵבָה הִוֹא לְפָנֵי יִי וְלֹא תַחֲטִיא אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר יִי אֱלֹהָיךְ נֹתֵן לָךְ נַחֲלָה:

וְשָׁכַב אִישׁ אֹתָה שֶׁכְבַת זֶרֵע וְנֶעְלֵם מֵעִינֵי אִישָׁהּ וְנָסְתְּרָה וְהִיא אָישָׁה וְנְסְתְּרָה וְהִיא גָטְמָאָה וְעֵר אֵין בָּה וְהִיא גָטְמָאָה וְעֵר אֵין בָּה וְהִוּא לא נתפשה:

רמדרר ה יג

דכרים כד ד

הגהות הגר"א

[א] גם' ואפילו זנאי נמי. נ"ב גרסת הגאון אבל הבא על הגרושה ואפילו זנאי מותרת לבעלה מ"ט הויה כו". הגהות מרדכי ועי : (ז"ן ל"ס

תום' חד מקמאי

והא דתנינן מה אני מקיים אשר הוטמאה . לרכוח סומה שוסחרה מאי מעליא נקט: תגו שתי ירמות הראות מריח אחד יבמות הבאות מבית אחו היתה אחת כשרה וא׳ פסולה אם היה חולץ חולץ לפסולה ואם היה מיבם מיבם לכשרה לא מבעיא אם פסולה לו וכשרה לעלמא כגון מחזיר גרושתו משנשא' שמיבם לכשירה שהיא כשרה לו יהולץ לפסולה שהיא הגרושה שאסורה לו מק"ו אם נאסרה במותר לה באסור לה מבעיא אלא כגון שהוא ישראל והאחת ברון גרושה שהיא פסולה לכהן משום דרב יוסף דאמר כאן שנה ר' לא ישפוך אדם מי בורו ואחרים צריכים לו:

מוסף רש"י

לישנא מעליא נקט. שמלוה ודרך נקיי הדעת לספר בלשון נקיה (פסחים ג). היא תועבה. כלומר עד.). אין מקרא יוצא מידי פשוטו. ואע"ג בדרשינן ליה לדרשה, מידי פשוטו מיהא לא נפיק לגמרי (לקמן כד.). ואין צרתה תועבה. ליאסר ליבום אלא מתייבמת (לקמן וד:). היתה אחת כשרה

כגון שנתגרשה מאיש אחר (לקמן מד.). אם היה חולץ. אם כא יכם לחלון, חולץ לפסולה. ולא יפסול את הכשרה לכהונה,

נגון שנמגרשה משים מות (קמון מו). אם היה חדיץ, מם כם יבט מנתון, חדרץ לפסדרה. ונס יפסד מו היבודה נכסונה, שייך קעמוד הבא. רכולן אם מתו או מיאצו. שמתה בתו קודם לאחי לניך להם (שם). שייך קעמוד הבא. רכולן אם מתו או מיאצו. שמתה בתו קודם לאחי או מיאלה, והיכי משכחת לה מיאקו בכי בכמו והכי הוא קיים, ואין מיאון אלא ביתומה, משכחת לה כגון שאביה השיאה לה לאחד ונתגרשה כשהיא קטנה וילאה במיאון, ובפ' ב"ש (קמון קט:) קרי לה יתומה בחיי האב, ואם נתגרשה מאחיו או מיאנה באחיו וכר וכשמת אחיו הכי היא כמו שאינה אשמו

ולא מסייבמת. טעמא מפרש בפ״ק דסוטה״. [קתני מיהא] חוללת קשיא לרב: מן הנשוחין. משניסת לאחר ומת או גירשה: אסורה. לחזור לראשון: מן האירוסין. שנתארסה לאחר ומת מותרת לחזור לראשון: הוטמאה. נבעלה: אחת זו ואחת זו אסורה.

יבמות

דכתיבי והיתה לאיש אחר והויה היינו הידושין וכתיב⁰ לא יוכל בעלה הראשון אשר שלחה וגו': ורבי יוסי. דמוקי כולה קרא במחזיר גרושתו: לאו בסוטה. המזנה תחת בעלה לית ליה ואפילו פשיטא לן דונאי: מ"ע הויה ואישות כתיב בה. באותה (ג) הנאסרה לבעלה יש בה הויה דכתיב והיתה לאיש אחר אישות דכחיב או כי ימות האיש האחרון לא יוכל בעלה הראשון משניסת לאחר על ידי קידושין ואישות וכגון דגירשה הראשון הוא דקאי קמא בלא יוכל אבל מזנה תחתיו לה: לרסה מהו. להתייבם לרתה כמותה וגמיר טומחה מעריות: ואי משום דכמיב בה מועבה היא. דמשמע מיעוטה היה ולה לרתה איכא למידרש מיעוטא אבניה דאין בתה הימנו פסולה לכהונה (ד): היתה אחת כשרה. מי שנפלו לפניו שתי יבמות מאח אחד ביאתה או חלילתה של אחת מהן פוטרת לרתה היתה אחת כשרה ואחת פסולה וכו': כשרה לעלמת. מיוחסת וכשרה לכהונה: פסולה לעלמא. כגון שהיתה גרושה או חלולה מבעל אחר ופסולה לכהונה: כיון דלדידיה חזיא. דהוא ישראל: מאי נפקא ליה מינה. הי דליבעי לחלוך ואי בעי לייבם הי דליבעי לייבם: פסולה פסולה ליה. וכשרה (ס) לעלמא לכל העולם ומאי ניהו כגון שהחזיר אחיו גרושתו ולו אשה אחרת ומת דהוי הגרושה פסולה לזה שאינה ראויה לאחיו ואשמועינן דאע"ג דכתיב בה טומאה לרתה כשרה דכתיב היא תועבה דאי שאר חייבי לאוין כגון אלמנה לכ"ג וגרושה לכהן הדיוט מאי אתא לאשמועינן: פסולה לעלמא. לכהונה: כאן שנה רבי. במשנה זו דקתני חולך לפסולה למדנו רבי לא ישפוך אדם מי בורו אע"פ שאין לריך להם ואחרים לריכים להם כגון הכא מכיון דיכול לחלוץ לפסולה ותפטר הכשרה לא יחלון לכשרה ויפסלנה לכהונה. והא דרב יוסף בפ' החולץ (לקמן מד.) עלה דהא משנה: היא ולרתה ס"ד. חלילה לתרוייהו למה לי: לרסה מהו. לייבום: במותר

לה. (1) בעלה זה שמת נאסרה תחלה כשנשאת לשני וחזר הראשון והחזירה בחיסור ולמחר מת: בחסור

מוסף רש"י (המשך) ומתייבמת לרתה (לעיל ב: ועי"ש מוסף רש"י)**. מיאנה** בבעל. קטנה שמיאנה בבעל מותרת לינשא לאביו דעקרתינהי לנשואין והויא כאנוסה ומפותה, אבל מת בעלה ומיאנה ביבס, אט"ג דנפקא בלא חלינה, אלמא נישואי קמאי עקרה, אפ"ה אסורה לאביו מפני מראית העין, דמשעת נפילה דאהני נשואי קמאי למיפל קמי יבם ולהצריכה וכעי"ז לקמן יג.). הכא נמי. בלרת ערוה. משעת נפילה. שמקקה הכת ליכם והולרכה למאן בו מחמת קידושי ראשון, נראים נישואים גמורים למיהוי אשת המת ולרתה לרת הבת, ואי שרית ליה אתי למישרי לרת הבת בעלמא (לקמן יג.) אע"ג לנשוחי

הואיל ואהנו נישואי אחיו בכחו למיכמי קמיה (כקסון קדו). אשר חלד. ואוחה יבמה החא ראיה לילד, פרט לאילונים (כקסון בד.). מי שעיליה זיקת יבם אחדר. כגון שלא נפלה אלא פעם אחת, או שכנסה שני ופקעה זיקה ראשונה (כקסון בד.). מי שעיליה זיקת ייבום של שני, או לא עשה בה מאמר ומת אין כאן אלא זיקת ייבום ראשון, ועכשיי וכשמת אין כאן אלא זיקת ייבום של שני, או לא עשה בה מאמר ומת אין כאן אלא זיקת ייבום ראשון, ועכשיי ש כאן זיקת ייבום של שני יבמין, שיש עליה קלת זיקה מן הראשון, דכל זמן שלא נחייבמה לא פקע זיקתה ייבום כאן זיקת ייבום של שני יבמין, שיש עליה קלת זיקה מן הראשון, דכל זמן שלא נחייבמה לא פקע זיקתה מן השני ולכתה אשת השני אסורה תשום דדה (דקמו יו: ובעידי קשון לא:) שעדיין לא ילאת מזיקת יכומי המת הראשון, דאין יכמה יולאה מזיקתה אלא בניאה, ותחספה עליה זיקה מחמת מאמרו של שני (גיסיו פב:). עד באן שייך לעמוד הבא

לה. כגון יבמה לא כ"ש: מי אלים ק"ו.

האי ק"ו דאמרן במותר לה נאסרה:

ולא מתייבמת [אמר לך רב] אמינא לך אנא סוטה ודאי ואמרת לי את סוטה ספק ומ"ש סומה ודאי (מ"מ) משום דכתיב בה מומאה סומה ספק נמי מומאה כתיבא בה רבי משום רבי כיפר אומר משום רבי אלעזר המחזיר גרושתו מן הנישואין אסורה מן האירוסין מותרת משום שנאמר יאחרי אשר הוממאה אוחכ"א אחת זו ואחת זו אסורה אלא מה אני מקיים אחרי הושמאה

לרבות סומה שנסתרה ימאי נסתרה נבעלה ואמאי קרי ליה נסתרה ילישנא מעליא נקט נבעלה טומאה בהדיא כתיב בה יונסתרה והיא נשמאה ילמיקם עלה בלאו ור' יוםי בן כיפר לאו בסומה לית ליה [א] ואפי' זנאי נמי מאי מעמא הויה ואישות כתיב בה בעא מיניה רב יהודה מרב ששת המחזיר גרושתו משניסת ומת צרתה מהו אליבא דרבי יוםי בן כיפר לא תיבעי לך כיון דאמר ר' יוםי בן כיפר מומאה במחזיר גרושתו הוא דכתיבא צרתה כמותה ואי משום דכתיב בה יתועבה היא מיהיא תועבה ואין בניה תועבין הא צרתה תועבה כי תיבעי לך אליבא דרבנן אע"ג דאמור רבנן מומאה בסומה הוא דכתיב מאין מקרא יוצא מידי פשוטו או דלמא כיון דאיעקר איעקר איכא דאמרי אליבא דרבגן לא תיבעי לך כיון דאיתעקר איעקר כי תיבעי לך אליבא דרבי יוםי בן כיפר מאי אע"ג דאמר ר' יוםי בן כיפר מומאה במחזיר גרושתו הוא דכתיבא מיעם רחמנא 🚯 היא תועבה ואין צרתה תועבה או דלמא היא תועבה ואין בניה תועבין הא צרתה תועבה א"ל תניתוה סההיתה אחת כשרה ואחת פסולה אם היה חולץ חולץ לפסולה ואם היה מייבם מייבם לכשרה מאי כשרה ומאי פסולה אילימא כשרה כשרה לעלמא פסולה פסולה לעלמא כיון דלדידיה חזיא מאי נפקא ליה מינה אלא לאו כשרה כשרה ליה פסולה פסולה ליה ומאי ניהו מייבם מייבם היה היה וקתני ואם היה מייבם

לכשרה לא לעולם כשרה כשרה לעלמא

פסולה פסולה לעלמא ודקאמרת כיון

דלדידיה חזיא מאי נפקא ליה מינה משום

דרב יוסף ידאמר רב יוסף כאן שנה רבי

לא ישפוך אדם מי בורו ואחרים צריכים להם

ת"ש המחזיר גרושתו משנשאת היא וצרתה

חולצת היא יוצרתה מ"ד יו[אלא] אימא או

היא או צרתה ולאו תרוצי קמתרצת לה

תריץ הכי יהיא חולצת צרתה או חולצת או מתייבמת אמר רבי חייא בר

אבא רבי יוחגן בעי המחזיר גרושתו משניסת צרתה מהו אמר ליה רבי

אמי ותיבעי לך היא גופה היא גופה לא קמיבעיא לי °דאמרינן ייקל וחומר

במותר לה 🌝 אסורה באסור לה לא כל שכן כי קא מיבעיא לי צרתה מאי

מי אלים ק"ו למידחי צרה או לא רב נחמן בר יצחק מתני הכי אמר ר' חייא אביה ובעלה אביה או בעלה האמר: בָר אבא בעי ר' יוָחגן המחזיר גָרושֹתו משניסת מהו א"ל ר' אמי ותיבעי מי אלים ק"ו למידחי לצרה. לאוסרה לך צרתה צרתה לא קמיבעיא לי דלא, אלים, קל וחומר למידחי צרה אלא לייבום קא מיבעיא ליה דלפוטרה מן כי קמיבעיא לי היא גופה מאי מי אלים קל וחומר במקום מצוה או לא החליצה לא מהני קל וחומר אפילו